

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 6Cdo/172/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617202680
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:8617202680.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne L. R., narodenej XX. N. XXXX, I. XX, zastúpenej splnomocnencom I. R., G., X. I. XXX/XX, proti žalovanej Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava - Nové Mesto, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., Košice - mestská časť Staré Mesto, Bočná 10, IČO: 36 863 017, o zaplatenie 2 609,02 €, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5Csp/69/2017, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. apríla 2019 sp. zn. 20Co/181/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Svidník (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. septembra 2018 č. k. 5Csp/69/2017-100 I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 345 € do 3 dní (od právoplatnosti rozsudku); II. v prevyšujúcej časti (t. j. v časti rozdielu medzi požadovanou sumou 2 609,02 € a prisúdenou sumou zhora) žalobu zamietol; III. žalobkyni nepriznal proti žalovanej náhradu trov konania a IV žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na bližšie neoznačený účet Slovenskej pošty, a.s. súdny poplatok v sume 80,50 € do 3 dní (i tu od právoplatnosti rozsudku). Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil (pokiaľ šlo o vec samu) právne ust. § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „zákon č. 250“) a § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „OZ“); vecne potom úspešným uplatnením žalobkyňou jej práv ako spotrebiteľky voči žalovanej ako dodávateľke v konaní (súdu prvej inštancie) sp. zn. 7C/31/2013, zakladajúcim tiež nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovanej totiž v konaní sp. zn. 7C/31/2013 bola pre absenciu náležitostí zmluvy strán sporu o spotrebiteľskom úvere, uvedených v rozsudku s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni (ako bezdôvodné obohatenie) 2 609,02 €, napriek tomu však ďalej pokračovala vo vymáhaní plnení, na ktoré nemala nárok. Vysúdená suma bezdôvodného obohatenia predstavovala strop zadosťučinenia, pri ktorom súd prvej inštancie považoval za primerané priznanie cca polovice takejto sumy, konštatujúc tiež s odkazom na jedno z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) nepodstatnosť zhoršenia zdravotného stavu, uvádzaného žalobkyňou, pre posúdenie jej nároku na zadosťučinenie. Dôvodnou nebola námietka premičania vznesená žalovanou, keď konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia právoplatne skončilo 18. februára 2017, deň nato začala plynúť dvojročná subjektívna aj trojročná objektívna premičacia doba, z ktorých žiadna ešte ani v čase rozhodovania súdu prvej inštancie neuplynula. To platilo rovnako u desaťročnej premičacej doby pre možnosť nazerania na problém aj ako na úmyselné bezdôvodné obohatenie s odkazmi na ďalšie v odôvodnení identifikované rozhodnutia odvolacieho súdu (pre povinnosť banky poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov) a nebolo tu ani prekážky veci právoplatne rozhodnutej, keď bolo na žalobkyni,

či nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatní v konaní sp. zn. 7C/31/2013 a ak sa rozhodla inak, nešlo tu o ani čiastočné prekrytie sa predmetov oboch konaní.

2. Odvolací súd rozsudkom z 30. apríla 2019 sp. zn. 20Co/181/2018 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej, v časti trov konania aj v časti poplatkovej povinnosti podľa § 388 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“) potvrdil a stranám (obom ? - otázka Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) nepriznal náhradu trov konania. Dospel k záveru o neopodstatnenosti odvolania, v zhode so súdom prvej inštancie považujúc za dôvod priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni porušenie jej práv ustálené rozsudkami v konaní súdu prvej inštancie sp. zn. 7C/31/2013 a taktiež v zhode s ním netrvajúc na privodení spotrebiteľovi v takejto súvislosti nejakej ujmy. Úspešné uplatnenie práva žalobkyne ako spotrebiteľky voči dodávateľke nebolo sporným, boli tu nedostatky formulárovej spotrebiteľskej zmluvy uvádzané už súdom prvej inštancie a počínanie žalovanej, resp. spoločnosti Platiť sa oplatí s.r.o. po vyhlásení prvého rozsudku súdu prvej inštancie v konaní sp. zn. 7C/31/2013 (vyvíjanie nátlaku na žalobkyňu s cieľom získať ďalšie platby) malo význam pre rozhodnutie o výške zadosťučinenia, ktorá ani podľa odvolacieho súdu nebola neprimeranou (ak tento inštitút má mať aj odradzujúci účinok). So žalovanou síce bolo treba súhlasiť v časti premlčania, ale len čo do určenia rozhodnej úpravy (§ 101 OZ namiesto súdom prvej inštancie použitého § 107) a dĺžky z nej plynúcej premlčacej doby (ktorá takto bola ešte dlhšia, ani podľa odvolacieho súdu do dňa podania žaloby neuplynula) a všetky námietky odvolateľky boli preto neopodstatnené, argumentoval napokon odvolací súd, záverom odmietajúci tiež námietku nepreskúmateľnosťou rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého podľa odvolacieho súdu dostatočne vyplývali dôvody pre zvolený spôsob rozhodnutia a nestotožnenie sa s nimi tvrdenú vadu zmätočnosti založiť nemohlo.

3. Proti takémuto rozsudku podala žalovaná 2/ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Procesné pochybenia nižších súdov a tzv. zmätočnosťnú vadu videla v nevykonaní ničoho na riadne ustálenie skutkového základu sporu, v tolerovaní nejednoznačnosti žaloby (z ktorej nevyplývalo, ktoré porušenie povinnosti žalovanej má byť podkladom žalobou uplatneného nároku) a v nesplnení si súdom prvej inštancie povinnosti podľa § 181 ods. 2 CSP, pričom nápravu takéhoto stavu až v odvolacom konaní nemožno považovať za dostatočnú ani akceptovateľnú. Dosiaľ dovolacím súdom neriešenou právnou otázkou, na ktorej záviseli rozhodnutia oboch nižších súdov, je potom, či možno priznať nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250 aj za porušenia povinností dodávateľa uviesť určité náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak k uzavretiu zmluvy došlo ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 250. Interpretácia zvolená nižšími súdmi by podľa dovolateľky bola neprípustným uplatnením retroaktivity, preto navrhla zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov s vrátením vecí na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalobkyňa dovolací návrh nepodala.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bol vydaný napádaný rozsudok (§ 424 CSP) a to za podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to zákonom určenou osobou (§ 429 ods. 1 CSP v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP), potom dovolací súd uvádza nasledovné :

6. Aj za účinnosti CSP (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „OSP“) treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súvislosti porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 CSP.

K tvrdenej zmätočnostnej vade podľa § 420 písm. f) CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto dovolaním namietanú vadu, sú a/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a b/ miera (intenzita) takéhoto zásahu súdu, ktorej výsledkom je porušenie (nerešpektovanie) práva strany sporu na spravodlivý proces.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu potom dospela k záveru, že diskutovaný pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súv. por. najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky uverejnené ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f) OSP, len výnimočne). O tom, do akej miery a či vôbec sú závery z tohto stanoviska použiteľnými aj v podmienkach novej procesnej úpravy (v rámci dovolacieho konania už nepracujúcej so slovným spojením „iná vada“), síce možno viesť polemiku, tá sa však zjavne nebude týkať prípadov podraditeľných pod druhú vetu stanoviska (prípadov nepreskúmateľnosti).

12. V prejednávanej veci však o prípad vyššie spomínanej výnimočnosti a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri, napr. Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

13. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom

konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

14. V prejednávanej veci potom dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu (ako primárny predmet dovolacieho prieskumu) uvádza (nech aj stručnejšiu) rekapituláciu skutkového stavu, ktorý považoval aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania aj pre rozhodnutie rozhodné ustanovenia právnych predpisov, z ktorých tento súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. V prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom a zvlášť pri stotožnení sa aj s jeho dôvodmi pritom treba mať na zreteli kompletizujúcu jednotu oboch rozhodnutí, pri ktorej zásadne nie je nevyhnutné (práve pre možnosť obmedzenia sa na skrátenejšiu formu odôvodnenia v druhej inštancii) opakovanie všetkých argumentov ani vystavenie aj rozsudku odvolacieho súdu striktné na tých základoch, ako ich normuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP. Z pohľadu konzistentnosti argumentácie je limitujúcim (pre odvolací súd) výlučne vyvarovanie sa takej argumentácie, ktorá by mohla vykazovať znaky prekvapivosti, ako aj argumentácie zakladajúcej rozpor s argumentáciou súdu prvej inštancie (kedy z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu musia jednoznačne vyplývať tie závery súdu prvej inštancie, s ktorými bolo namiesto sa stotožniť aj tie, ktoré bolo treba odmietnuť, pričom odvolací súd si musí dať pozor najmä na to, aby pre vlastné závery odchylné od záverov súdu prvej inštancie mal a procesne akceptovateľným spôsobom získal uspokojivý skutkový podklad). V tentoraz posudzovanom prípade pritom odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu poskytlo objektívne zrozumiteľné, logické a dostatočne konzistentné odpovede na všetky relevantné otázky a aj tu platí, že za vadu podľa § 420 písm. f/ CSP (tak isto ako skôr podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP) nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivo, o aký prípad tu ale nešlo).

15. K špecifickým námietkam z dovolania vo vzťahu k vade zmätočnosti, o ktorej je tu reč, pritom žiaduce je uviesť predovšetkým to, že podľa názoru dovolacieho súdu nemožno akceptovať výhrady neobjasnenia (nižšími súdmi) skutkového základu sporu ani tolerovania nejednoznačnosti žaloby, keď už z citácie ustanovenia pre rozhodnutie podľa oboch nižších súdov kľúčového (a dovolaním spochybňovaného) vyplývala požiadavka úspechu spotrebiteľa na súde pri uplatnení porušenia práva alebo povinnosti ustanovených normami spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle. Pri jej rešpektovaní všetkými zúčastnenými nemôže byť žiadnej pochyby o tom, že z oboch dovolaní ponúkaných alternatív skutkovým základom sporu (nároku uplatneného žalobou) v prejednávanej veci bolo práve prisúdenie žalobkyni od žalovanej súm reprezentujúcich bezdôvodné obohatenie pre nedostatky spotrebiteľskej zmluvy strán sporu, kým ďalšie (neskoršie) počínanie žalovanej, resp. osoby konajúcej v jej prospech malo povahu len doplnkovej (záložnej) argumentácie dokresľujúcej celkový obraz, ktorá sama osebe základ požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie (na rozdiel od jej výšky) nepredstavovala.

16. Ani nesplnenie povinnosti podľa § 181 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie už relatívne stabilizovaná judikatúra dovolacieho súdu za vadu podľa § 420 písm. f/ CSP (bez ďalšieho) nepovažuje, v tomto prípade preto, že skutočnostiam majúciim byť takto oznamovaným chýba parameter konečnosti a nezmeniteľnosti a prostriedkom polemiky s úvahami v tomto smere je (o. i.) odvolanie, s ktorým v prípade naozajstnej prekvapivosti (a nepredvídateľnosti) rozhodnutia nepôjde neuspieť. V tomto prípade ale pre faktickú argumentačnú zhodu oboch nižších súdov o taký prípad nešlo.

K tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

17. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

18. Pokiaľ dovolateľka zastávala názor o prípustnosti ňou podaného dovolania aj podľa ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, k tomuto je žiaduce uviesť, že z pohľadu posudzovania prípustnosti dovolania jednotiacim prvkom pre všetky dovolania podávané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (nerozhodno, či pre tvrdený odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa písmena a/, pre doterajšie neriešenie problému dovolacím súdom podľa písmena b/ alebo pre stav rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu podľa písmena c/) je to, že u otázky riešenej podľa

dovolateľa odvolacím súdom nesprávne musí ísť o otázku právnu (questio iuris) a zároveň otázku pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúcu (teda takú, na ktorej určitom posúdení závisel celkom konkrétny spôsob rozhodnutia o odvolaní, kým pri inom jej posúdení by bol očakávateľným úplne iný výsledok odvolacieho konania). Z už uvedeného plynie, že spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu nie sú a prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci nezakladajú ako otázky skutkové (questio facti), tak ani také právne otázky, od ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo (otázky len akademického rázu).

19. Pri takomto nazeraní na problém síce dovolateľke v prejednávanej veci nešlo vyčítať to, žeby sa o sformulovanie podľa nej dosiaľ dovolacím súdom neriešenej otázky nepokúsila a ani to, žeby v prípade dovolaní nastolenej otázky nešlo o otázku právnu, najvyšší súd však už v minulosti (v uznesení z 26. januára 2022 sp. zn. 4Cdo/223/2020, uverejnenom i v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky - ďalej tiež len „Zbierka“ ako R 10/2022) upozornil na to, že v čase pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z. úpravu prakticky totožnú s dnešnou úpravou § 3 ods. 5 zákona č. 250 obsahovalo ustanovenie § 26 skoršieho zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Hoci tu spomínané rozhodnutie sa primárne venovalo právnemu základu žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v režime zákona č. 258/2001 Z. z. (v tejto súvislosti porovnaj druhú časť, resp. vetu právnej vety uverejnenej v Zbierke), pre tentoraz prejednávanú vec bolo významným, že zákon č. 634/1992 Zb. obsahoval tiež ekvivalent úpravy tvoriacej dnes súčasť § 3 ods. 5 zákona č. 250, teda formuláciu zanesenú zákonodarcom do ustanovenia § 26 ods. 3 zákona v znení „Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.“.

20. Práve to bol ale dôvod, pre ktorý dovolaní nastolená otázka v prejednávanej veci mala charakter len akademickej otázky nespôsobilej ovplyvniť spôsob rozhodnutia (a teda ani privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie), keďže ani žalovanou preferovaná odpoveď na ňou položenú otázku by nemohla nič zmeniť na tom, že v čase rozhodnom z pohľadu porušenia spotrebiteľskej zmluvy „dieru“ vzniknutú očakávateľným výpadkom § 3 ods. 5 zákona č. 250 šlo (a bolo nevyhnutné) zaceliť použitím obsahu totožnej úpravy z § 26 ods. 3 vety druhej zákona č. 634/1992 Zb. a hoci použitie novej úpravy namiesto tej staršej nižšími súdmi bolo aj podľa názoru dovolacieho súdu chybou, zodpovedanie dovolaní položenej otázky tak, aby to viedlo k zbaveniu dovolateľky povinnosti uloženej jej napádanými rozsudkami, by ani použitie úpravy správnej neprineslo.

21. Dovolaciemu súdu preto za opísaného stavu veci neostávalo iné, než dovolanie žalovanej neprípustné ako celok podľa § 447 písm. c/ CSP odmietnuť.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.